

Àlex Reig (Barcelona, 1989) és poeta. Llicenciat en Humanitats a la Pompeu Fabra, és autor de *La rosa* (Témenos, 2011) i d'*Artefactos vacíos* (VersosyReversos, 2014, en premsa). Escriu regularment a *Revista de Letras*, *Núvol*, i en el seu blog del diari *Ara* (<http://blogspersonals.ara.cat/totalloquevoluessaber/>). Els poemes presentats formen part del poemari *Voldria que el meu cos es fongués amb el teu* (Tres i Quatre, 2016). Viu a París, on cursa un Màster en filosofia i crítiques de la contemporanietat, a la Universitat París VIII.

WESTWEGO!

Escriuries un poema
però fa temps que no escrius
i no ets poeta
–ningú és poeta, quanta vanitat–
la mà en contacte frenètic amb el pensament
i ... Westwego!

Parlaries de la ciutat
de les noves amistats
de la impossibilitat de conjuguar
amor i desig
de les tardes soles
–les tardes, repeteixes, tardes en les que la llum no és suficient–
dels nous amics
o sent sincer, dels tres amics fidels
un dels quals ets tu
i de les amants estúpides,
i de les que es perden
i de les que no saben
i de les que pensen en tu
i de les que no et miren
i de les que no et parlen
o de les que et recorden de lluny.

I en cada orgasme
i en cada vegada que t'aixeques i mires per la finestra
i en cada sol d'estiu, i en cada llibre increïble
i en cada sensació provocada per l'alcohol
altres cossos, el cinema, tu, el mar, la filosofia
UNA IDEA
una imatge,
t'invoco a tu.

(cesura abismal; sentir silenci i angoixa a l'estómac)

i invoco també el dret a que em recordis
–el dret dels que s'enamoren–

Àlex Reig

i ja m'és igual qualsevol cosa que faci, que digui o que escrigui
–tot són trens que no van enlloc–. Camino.

et retrataries a tu mateix
si fossis pintor
si sabessis pintar
agafaries tela
i mirall
deixaries constància exacta
del teu cos en l'espai,
el cos dels àngels
i et deixaries caure per l'immens
abisme que et separa del cel
i miraries la teva cara un moment
els quatre pèls que et surten ran la pell
les patilles arrissades i la expressió dramàtica d'un gest
que mira, cap a l'infinit
la melancolia.

I si pogués escriure
però les estacions no m'acompanyen
–no em sento mai al límit, no em sento mai a punt
no em bull la sang– escriuria troços de temps
que parlessin de mi. Però no puc.

Si em pogués asseure sobre de la vida
com en un transatlàntic que em portés enlloc
si pogués escriure més llibres de poesia
traçar un pla, tindre coordenades, no pensar en
l'amor. La llibertat que mata a l'amor,
poder pensar de repent les meves passes lliures entres els xipresos
o entre dues andanes del metro i la carn, que s'obre com una flor
o que s'obre com una ferida neta, pel mig
com el meu cor quan parla i em diu que parla de tu

la meva millor amiga
era un arbre
i li vaig dir: t'estimo
t'estimo, ets el meu arbre,

i allà hi condensava
tot el que pogués ser la poesia
poesia que feia mesos

Àlex Reig

que no podia escriure, i que ara
de volta, em dóna, de manera estranya
a la vida.

I.

Tampoc diré res més seriós
—no ens coneixem—
però com mal fan les coses
que no cauen als seus llocs:

el meu cor que es tomba
la teva mà que em desplaça
i tot de moviments que s'equivoquen
o que no passen i per això s'equivoquen

Al cap i a la fi no em diràs
Que aquest no és un joc profundament estúpid
Com d'altres: per exemple la manera en la que em
Preocupen coses que no em van ni em venen
Com el treball, com una universitat o una idea de
L'amor, si total després, va el cor i es cau o es tomba
I se't posa de costat o et roça com una fletxa
O com una cosa punxeguda en tot cas
Que ens uneix durant una estona
Molt fort i que no ens separa

Després resulta que sagna
Com una magrana mossegada

O era el gest aquell del teu amor
I de la pell blanca, almenys
Això és el que deia Papasseit
I altres poetes de port que passegen
De nit cantant i tocant la fusta del moll
—el meu cor és una vela!—.

I ara —em diràs—
Perquè tants detalls?
O és que no van ni vénen
De tu a mi, és a dir, entre els dos,
Posant que ens anéssim a buscar

Àlex Reig

Ara
A aquestes hores tant putes de la nit
Més de vuitanta carrers i no sé quantes places?

Tu dorms
O et drogues
O folles amb altres

RETRAT CONVEX DE L'ARTISTA

L'escriptura convexa del Parmigianino
elogiada per Ashbery i Vassari
la voluntat del retrat
–resquicis de pigment /
assemblatge de colors–
segons Duchamp i Cézanne

bella la distorsió
que ens porta a amagar-nos
el propi reflex
per tal que no ens arribem
a conèixer mai

ni en aquella hora última de tant de fred
quan veiem la vida passar per davant
o escapar-se, lliscant cap enrere... com
un accident

quantes tonteries, quantes preocupacions
que no anaven enlloc. La vida
no era una línia, ni tenia la pulcritud
clara i cristal·lina
que li imaginàvem

era més confusa.

Llavors queda
aixecar la mà
lluny de càbales enganyoses
i erudites
desertar de la suposada veritat
i obrir-se al mig del bosc
cap al cel o cap a qualsevol cosa
que pugui haver-hi més a munt

Àlex Reig

Viure en la convexitat
aprendre a fer l'amor sense pena
deixar / prendre / donar / anar-se'n
fugaçment en el moment menys oportú
sense sentir-se mai culpable

acostumar-se a la imatge
esfereïdora però divina
que ens torna l'aigua
quan ens hi apropem (per mirar-nos)

No arribarem a més precisió (quina riquesa donar-se'n compte a temps!)